

TONI COPPERS

DE
HONDEN
MAN

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Opgedragen aan Pat Donnez,
copain, soulmate, mens.

‘Ik en iedereen weten
wat schoolkinderen al leren:
al wie kwaad wordt aangedaan
doet kwaad terug.’

— W.H. Auden

Nog maanden na het drama herinnerde Yente zich vooral hoeveel plezier ze hadden gemaakt op die laatste zaterdag van maart.

Het waren kille wintermaanden geweest, met eindeloze regenbuien en korte, mistige dagen, maar uitgerekend op de eerste lesdag van het nieuwe seizoen verscheen de zon en stond de lucht zo helder en strak als vers gestreken linnengoed.

Op het Galgenweel, het uitgestrekte zeilmeer op de Antwerpse Linkeroever, tekenden zich tientallen lichtblauwe bootjes met grote, witte zeilen af. De eerste wandelaars kuierden langs de oevers en namen hun tijd om naar de bedrijvigheid op het water te kijken, met een hand boven hun ogen tegen het felle licht. Ze droegen nog hun dikke jassen en sjaals. Iedereen snakte naar de lente.

Yente hing achterover in haar bootje en hield de joystick van het roer stevig vast. Vooraan zat haar fokkemaatje Lukas. Ze waren allebei dertien en hadden in de zomer hun eenmans Terra verruild voor een Feva. Maar Lukas was een tengere jongen, klein van gestalte, en dus was de taakverdeling op het bootje van meet af aan duidelijk geweest. Yente zorgde voor het grote zeil achteraan en stuurde, de dromerige Lukas zat aan de boeg en hanteerde het voorste zeil. Ze hadden meer dan een uur rondjes gevaren toen ze in de verte het

kleine stipje van hun monitor zagen die bij de aanlegplaats in hun richting stond te zwaaien. Het was helaas tijd om terug te keren, maar ze hadden wel lol gehad samen. Een gemiddelde snelheid van drie à vier knopen, schatte Yente. Drie beaufort, niet meer. Yente wist zulke dingen. Ze hield van zeilen en als ze ergens haar zinnen op had gezet, dan lette ze extra goed op en werkte hard om er alles van af te weten.

Om aan te kunnen leggen moesten ze met hun bootje een grote bocht maken in een van de hoeken van het meer, een geul die van de oever tot aan de zeilclub nauwelijks twintig meter breed was.

Haar fokkemaat hing half over de boeg en liet zijn rechterhand door het water klieven.

‘Let je een beetje op, Lukas?’

De jongen ging gemaakt eerbiedig rechtop zitten en salueerde.

‘Ik ben er helemaal klaar voor, kapitein!’

Een grapjas, die Lukas. Ze zaten in dezelfde klas en als ze ’s middags op school met hem aan tafel zat, moest ze soms zo hard lachen dat ze nauwelijks aan haar broodje toe kwam.

Toen ze bij de geul waren, wakkerde de wind met felle stoten aan tot vijf beaufort. Door de rukwind dook de boeg van het bootje bruusk naar voren en Lukas viel voorover in het water. Yente probeerde in allerijl bij te sturen, maar alleen kon ze de beide zeilen niet aan en de boot ging aan het kapseizen.

‘Ik zei je nog op te letten, loser!’ riep ze gemaakt boos.

Haar fokkemaat lag in zijn zwemvest te dobberen in het water en lachte.

De wind dreef het bootje dieper de geul in, waar het volledig kapseisde. Yente ging ook overboord. De Feva dreef heel langzaam naar de oever, met de lange mast diep in het water.

Ze lachten en foeterden tegelijk. Het water was nog erg koud, maar ze waren op lesdagen als deze al tientallen keren uit hun bootjes gevallen en ze hadden geoeftend op wat ze moesten doen. Yente wist bovendien dat het water in de geul bij de oever nauwelijks drie meter diep was en dat het hun niet zoveel moeite zou kosten om de mast opnieuw boven water te krijgen.

‘Goed dat je een sterke kerel zoals ik bij je hebt vandaag,’ zei Lukas.

‘Ik wil straks een kom warme soep, op jouw kosten,’ schamperde Yente. ‘En nu zwijgen en trekken.’

Met hun volle gewicht hingen ze aan het zwaard van de boot en trokken zo hard ze konden, maar de mast bewoog nauwelijks.

‘Harder!’ riep Yente. ‘Komaan, duwen!’

Ze duwden en trokken uit alle macht en langzaam, heel langzaam, voelden ze dat de punt van de mast stilaan naar boven kwam.

Wat zij toen zagen, zou nooit van hun leven meer weggaan uit hun hoofd. Yente had er jaren later nog nachtmerries van. Met een schreeuw schoot ze dan wakker, badend in het zweet, en met opengesperde ogen keek ze de kamer rond.

Toen de mast eindelijk een stukje boven het water uit kwam, lag er een lichaam van een vrouw op. Ze droeg een kort jeansjasje en verder niets.

Gillend van angst lieten de kinderen de boot los, waardoor de mast met zijn lading weer onder water

verdween, maar in die paar seconden stonden de beelden voorgoed op het netvlies van de jonge Lukas gebrand: een dode vrouw die op haar buik half over de mast hing, haar zwarte haren in dunne slierten langs haar hoofd, haar naakte benen en billen besmeurd met modder en troep.

2

Die ochtend om halfelf reed een oude, vaalgele Saab met een kaduke uitlaat over de Beatrijslaan op Linkeroever, sloeg rechts af en kwam hortend en met veel lawaai tot stilstand voor het blauw-witte politielint dat de toegang tot het paviljoen van de Vlaamse Vereniging voor Watersport belemmerde. De bestuurster stapte traag en met zichtbare moeite uit en sloeg het stof van haar kleren. Ze zette haar beide handen tegen haar onderrug en rekte zich voorzichtig uit. Met half dichtgeknepen ogen tuurde ze rond. Links van haar, achter de Beatrijslaan, stroomde de Schelde. Rechts lag het grote meer.

Bij het politielint stond aspirant-agent Robin Claes, een opgeschoten jongen van twintig die nu vier maanden bij de lokale politie werkte. Hij was een vrolijke, enthousiaste kerel met het hart op de tong en een grote mond die hem bij zijn makkers in het café populair maakte, maar wat door zijn oversten minder werd gesmaakt. Daardoor kreeg hij vooral de rotklusjes, zoals portier spelen bij het politielint, waar hij onder andere al te nieuwsgierige dames moest tegenhouden. Hoewel je het exemplaar dat nu aarzelend op hem toeliep niet echt in de categorie 'dames' kon onderbrengen, vond Robin. Ze was verre van lelijk, met haar donkerblond, licht krullend haar, maar ze was gekleed als een dokwerker: een vuile cargobroek waarvan de zijzakken uitpuilden,

een sweater die ooit groen was geweest, zware bruine schoenen waarmee je een bergwandelaar een plezier zou doen. Ze liep lichtjes gekromd, waardoor Claes opnieuw aan een dokwerker moest denken.

‘Het is hier gesloten vandaag, mevrouw. En doe iets aan die uitlaat, we zijn hier niet op het circuit van Monaco.’

De vrouw keek schuldig.

‘Ik weet het, ik moet dringend naar de garage.’

Ze ging met haar hand in een van de broekzakken, haalde haar politiekaart tevoorschijn en toonde ze hem.

De aspirant-agent slikte.

‘Sorry, commissaris Meerhout, ik had u niet herkend.’

‘Kennen we elkaar dan?’ vroeg Liese oprecht verbaasd.

‘Nee, ik bedoel...’ De jongen slikte opnieuw. ‘Aspirant-agent Claes, lokale politie.’

‘Ik zou mezelf ook niet herkennen,’ zei ze opgewekt.

Er waren twee soorten hoge omes, had Robin Claes ondertussen tot zijn eigen scha en schande geleerd. Ofwel waren het bullebakken, en dus te mijden, ofwel zat er een steek aan los en kon je ze ook maar beter uit de weg gaan. Deze leek in de tweede categorie thuis te horen.

‘Uw collega’s zijn hier al.’ Hij wees nerveus naar de aanlegsteiger in de verte.

Liese knikte alsof ze dat spijtig vond.

‘Ik ben aan het verhuizen,’ zei ze. ‘Kun je het lint even omhoog houden? Ik kan me niet meer bukken.’

De jongeman deed wat ze vroeg en Liese liep zwijgend langs hem heen en sjokte traag in de richting van het water.

Overduidelijk de tweede categorie, dacht Robin.

Niet lelijk, maar zo gek als een deur.

‘Sorry dat ik je belde,’ zei Masson.

Haar hoofdinspecteur stond schijnbaar afwezig over het water te staren. Het was een gewoonte geworden voor Liese om, telkens als ze hem zag, zijn ogen te peilen. Ze had zijn blauwgrijze ogen de laatste jaren al in vele toestanden gezien, van rozig, dof en dooraderd tot scherp en helder, al naargelang zijn bezigheden van de avond ervoor. Vanochtend was zijn blik kalm en vast.

Links van hen een heel eind verderop stonden vier personen op de groene oever van het meer. Ze hield haar hand boven haar ogen en probeerde de wazige gezichten te onderscheiden. Ze dacht dat ze haar collega’s herkende, maar helemaal zeker was ze niet.

‘Laurent en Sofie,’ zei Masson, ‘en twee agenten. Ze filmen de plaats delict.’

‘Dat had ik wel gezien.’

Sinds een tijdje had ze gemerkt dat haar zicht achteruitging. Van dichtbij of om te lezen was er geen probleem, maar alles verderaf zag ze niet meer zo scherp. Masson had het al een paar keer opgemerkt en de woorden ‘bril’ en ‘oogarts’ laten vallen, maar ze had hem telkens verontwaardigd geantwoord dat er met haar zicht niets aan de hand was.

Nu pas merkte ze zijn pak op, driedelig en donkergrijs. Ze had het hem nog nooit zien dragen en zelfs voor een ernstig man als Masson zag het er nogal formeel